

Enhver virksomhed eller person skal have frihed til at foretage udvikling eller opfindelse af nye produkter, når dette ikke sker til væsentlig gene for andre. Om produktet så kan sælges, afgøres ved verdens mest effektive afstemning: kundernes køb eller ikke-køb. Under overskriften »Svært at forbyde bestrålet mad« skrev Jyllands-Posten den 26. oktober 1991: »Hvis varerne er mærket rigtigt, og hvis bestrålingen i øvrigt er sket efter forskrifterne, vil et land få meget vanskeligt ved at forhindre import af bestrålede varer. Det vil i stedet blive op til forbrugeren at træffe valget. . . Verdenssundhedsorganisationen, WHO, har godkendt bestråling som værende fuldstændig uskadelig. . .«.

Skatteyderbetalt forskning koncentrerer om de steder, hvor den gør umiddelbar samfundsnytte, og opfører derfor bl.a. på humanistiske og finkulturelle områder. Forskning på offentlige institutioner skal være anvendelsesorienteret. Det sker bedst gennem kontraktforskning. Den gør umiddelbar nytte. Og forskermiljøet har gavn af at blive konfronteret med virkelighedens problemer. Alt for megen forskning foregår for forskerens egen forfængeligheds skyld. Doktorafhandlinger er ofte mere dirigerede af ønsket om dokortitlen end af ønsket om at gøre videnskabeligt anvendelige fremskridt.

Der skal kun i begrænset omfang anvendes offentlige midler til forskning. Disse midler anvendes bedst til at sikre Danmark andel og deltagelse i den internationale forskning og til, at danske forskere følger med i internationale publikationer.

Den væsentligste forskning skal foregå i virksomhederne eller sammenslutninger af disse, i forskningskarteller eller i andre former for samarbejde. Denne forskning stimuleres bedst ved, at virksomhederne opnår frihed. Udbetaling af offentlige tilskud giver ikke i sig selv øget forskning. Ofte giver det sig blot udslag i skødesløs omgang med de tildelte midler.

Interessen for at forske og udvikle nye produkter er til stede overalt. Men det kræver overskud i virksomhederne, hvis projekterne skal realiseres. Har en virksomhed vigende afkast, bliver det alt for tit forskningspengene, der holder for, når stormen skal rides af.

Nedsatte skatter for virksomhederne og medarbejderne har dobbelt effekt. Virksomhederne får overskud til at betale forskning, og den nedsatte indkomstskat gør forskerne billigere i bruttoløn. Indtil alle indkomstskatter (også selskabsskatten) er helt væk, er forbedrede afskrivningsregler for forskning og nyudvikling at foretrække frem for de konkurrenceødelæggende tilskud. Ordningen med 125 pct. af-

skrivning af investeringer i udenlandske forskningsprojekter skal udvides til også at omfatte indenlandske investeringer.

De mange tilskudsordninger har meget lidt brugbart afkom. De penge, en virksomhed modtager til teknologifremme, forsvinder nemlig ofte i administration, sløsethed og fejlprojekter. Børsen skrev den 9. april 1991: »Den danske virksomhed Computer Resources International (CRI) har modtaget over 150 mio. kr. i støtte fra EF-kassen. Det svarer til 30 pct. af alle ESPRIT-midler til danske virksomheder. CRI har deltaget i ikke mindre end 20 projekter. Men resultatet står ikke mål med støtten. . . Ifølge EF-Kommissionens oplysninger har virksomheden tilsyneladende kun præsteret ét eneste produkt i løbet af seks år. . . Og dette projekt har aldrig modtaget teknologipenge.«

Teknologifremme foregår bedst og mest rationelt ved, at virksomhederne i den frie konkurrence stimuleres til at lave nye produkter eller produktionsmetoder. De milliardbeløb, der udbetales i teknologifremme, giver automatisk konkurrenceforvriddning. Den, som ikke modtager tilskud, er også med til, gennem højere skatter, at betale for konkurrentens tilskudsprojekter.

Den bedste form for teknologifremme, som Folketinget kan foretage, er derfor at afvikle alle de love, bekendtgørelser og forordninger, som forhindrer en driftig iværksætter i at komme i gang med den idé, han har fået.

Folketinget har i alt for mange år set det som sin opgave at lægge hindringer i vejen for den frie markedsøkonomi. Forbrugerrådet, Konkurrencerådet (Monopoltilsynet), Det Ethiske Råd, Finanstilsynet, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Teknologirådet, Eksportkreditrådet, Forbrugerombudsmanden, Ligestillingsrådet og et hav af andre tilfredsstillende blot kontrolsyge politikere, som bruger disse organer til at skjule sig bag, når politikerne selv udsættes for kritik. Derfor skal disse foretagender fratages enhver skatteyderfinansiering og enhver statslig magtbeføjelse.

Et frit marked behøver ikke offentlig indblanding. Producent og kunde vil i fælles interesse finde sammen og udveksle den bedste vare til den rigtige pris. Specielt Monopoltilsynet har totalt udlevet sin opgave. I EF's indre marked med fri varebevægelighed vil et monopoltilsyn ikke længere have nogen opgave. At regeringen så stort set blot har ændret logo på brevpapir og kalder det et konkurrenceråd, viser, at de svage politikere ikke vil give forbrugerne og producenterne frihed.

Fri konkurrence betyder, at man som fri forbruger også kan foretage fejlkøb. Det skal man have lov til